

 INKIJKVERSIE
SCRIPT
Jean-Paul

Monoloog

door

W.F. WILTENBURG

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **JEAN-PAUL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **W.F. WILTENBURG** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: 2000 © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **1** tekstboekje bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

Inhoud:

Scène 1	blz. 5
Scène 2	blz. 13
Scène 3	blz. 17
Scène 4	blz. 21

SCÈNE 1

(donker toneel. Eén lichtbron. Vrouw alleen, zwarte kleren. Aan haar haar is te zien dat er een briesje waait. Ze staat met gebogen hoofd en heeft een bloem in haar hand, een witte roos. Er heerst een volslagen stilte)

Ik mis je.

Al die jaren heb ik je niet gemist. Een groot aantal daarvan heb ik je gehaat. Maar nu mis ik je.

(stilte)

Als een bosbrand kwam je mijn leven binnen. Het vuur greep om mij heen en jarenlang heb ik op de as daarvan geleefd. Nog een laatste keer laaide je op en smeulend ging je ten onder aan iets dat sterker was dan jij. Sterker dan ons allemaal.

Je laatste woorden tegen mij waren dezelfde als je eerste.

“Mijn hemel, wat ben je mooi”.

Jean-Paul. Wat moet ik zonder je? Hoe kan ik vergeten hoe geweldig en verschrikkelijk, hoe fijn, maar ook zo eenzaam de jaren waren? Hoe ik kon janken van geluk, maar ik kan je ook een verdomde schoft vinden.

En wie zal er nou bij mij zijn als ik moet gaan?

Kom je me halen? Of moet ik het allemaal alleen doen?

Dat doe je me verdomme toch niet aan, hè?

Zes weken geleden nog wilde ik bij je weggaan. De deur hard achter me dichtsmijten en nooit meer omkijken. De kilte tussen ons het zwijgen opleggen en te proberen een nieuw leven op te bouwen. De spijt van verloren jaren vergeten en de wereld te laten kennismaken met een nieuwe Ellen. Of misschien wel de oude Ellen. Degene die ik was voor ik verdorde.

En toen kwam je vroeger thuis dan normaal.

En je had me ook niets gezegd! Geen woord over de pijn die je voelde. Niet één keer zei je iets over de angst die aan je knaagde. Dat het deze keer niet iets was dat voorbij zou gaan. Hoe je je al stiekem aan het voorbereiden was op slecht nieuws nadat je naar de dokter was gegaan zonder dat ik het wist. Die blik in je ogen, als van een haas die verstrikt is in een val. Niet begrijpend wat je overkomen was.

Hoe je lichaam je had kunnen verraden. En al zo vroeg.

(stilte)

Het doet zeer, Jean-Paul.

Weet je nog, dat feest waarop we elkaar voor het eerst zagen? Mijn vriendin moest mij bijna meeslepen, omdat ik niet wilde. Ik ben niet zo'n feestjes-mens. En al die mensen die net doen alsof het zo'n leuk feest is, terwijl ze stiekem denken hoe ze zo snel mogelijk weg kunnen komen zonder onbeleefd te zijn. Mensen die praten zonder ook maar iets te zeggen. En ik stond daar te praten met iemand die zichzelf zó leuk vond. En al die tijd voelde ik mij bekeken. Toen ik me eindelijk kon losmaken van die lolbroek, ging ik maar iets te drinken halen, toen jij plotseling voor me stond. Je keek me aan en, bijna stotterend, zei je die eerste woorden tegen me. Het was alsof er plotseling allemaal lichtjes in me aangingen. Die nacht hebben we gevreeën. Mijn leven stond op zijn kop.

Jean-Paul, zeg mij eens. Ben jij nu ergens? Kun je me horen? Laat me eens iets weten als je kunt.

(ze kijkt om zich heen)

Niet, dus. Eerlijk gezegd had ik het ook niet geloofd als je me wel wat had laten weten.

De eerste dagen kon je me nog niets zeggen. Jij was verstrikt in je eigen angst en ik... ik wist niet waar ik moest beginnen. Ik zag de muur die je optrok, maar ik had niet de kracht om daar doorheen te breken. Jean-Paul, ook ik moest er maar mee om zien te gaan. Ook ik ging jou verliezen. Ook ik begreep er niets van. Maar ik kon je niet bereiken. Het leek wel alsof er een glazen plaat tussen mij en de wereld was gekomen. Ik zag het allemaal wel, maar ik kon niets aanraken, behalve dat kille glas.

Het besef kwam verpletterend hard. Ook bij jou. Ik zag hoe jij tegen de muren op wilde springen en ik wilde meedoen. Toch deden we niets. Toen je eindelijk opstond, liep je rondjes door de kamer. Van de ene kant naar de andere kant. Je kon nergens heen, gekooid en verraden. Niemand wordt oud zonder mensen te verliezen. En hoe vaak komt het voor dat de mensen die je vertrouwt ineens afhaken als jij degene bent die ze moeten verliezen. Hoe vaak kunnen mensen de confrontatie met hun angsten en verdriet niet aan?

Hoe vaak hebben wij dat niet zelf gedaan?

De dagen na onze eerste vrijpartij kon ik het niet geloven. Wat was mij nu toch overkomen? Ik heb nooit gezocht naar een prins, met of

zonder wit paard. En diegene was jij ook niet. Maar mijn leven was veranderd. Met minder kon ik geen genoeg meer nemen. Soms is het maar goed dat je niet alles van tevoren weet.

(plotseling keert ze zich tot het publiek)

Wij trouwden drie maanden later. De ambtenaar van de burgerlijke stand verklaarde ons man en vrouw en ieder ander verklaarde ons voor gek. Maar wij waren niet tegen te houden. Liefde is soms nog blinder dan je denkt. Volkomen argeloos zeiden we ja tegen elkaar en hadden absoluut geen besef dat niet alles vanzelf gaat. Jean-Paul was in die tijd zo'n geweldige charmeur, zo'n goede minnaar en zo sterk, dat ik niet kon geloven dat het ooit anders zou zijn. Als Jean-Paul overigens ergens goed in was, dan zou je het weten ook. Hij kon het niet verkroppen dat iemand anders even goed of beter in iets was dan hij. Wat hij helemaal niet kon verdragen, was als hij ergens *niet* goed in was. Dat maakte hem een formidabele tegenstander als je in zijn territorium kwam. En ik was zijn territorium. In het begin vond ik dat geweldig. Ik voelde mij een koningin die beschermd werd tegen alle kwaad in de wereld. Ik werd door hem bewonderd en op een voetstuk geplaatst. Welke vrouw wil dat nou niet? Langzaam maar zeker kwam het besef dat uiteindelijk niet ik op dat voetstuk stond, maar hij. Ik voelde mij steeds meer en meer gebonden aan dat beeld dat hij van mij had en moest mij af en toe in bochten wringen om daaraan te kunnen voldoen. Dat zijn pogingen om mij te beschermen dienden om mij afhankelijk te maken van zijn kracht. Dat ik daar dankbaar voor moest zijn in plaats van mij beklemd te voelen. Het sterkst kwam dat tot uiting toen na drie of vier jaar bleek dat wij geen kinderen konden krijgen. Tenminste, wij probeerden al een aardige tijd zwanger te worden. Ik was met de pil gestopt en we deden het zo vaak we maar konden. Zeker het laatste jaar. Twee keer per dag...minstens. En elke maand werd ik weer onge-steld. Ik begon mij schuldig te voelen, want het zou wel eens aan mij kunnen liggen. Jean-Paul was ervan overtuigd dat hij vruchtbaar was en hoewel hij zijn verwijt niet uitsprak, was het wel voelbaar. Daar wankelde mijn voetstuk. Na verloop van tijd werd de spanning steeds sterker en ik begon erg op te zien tegen de tijd van de maand waarin ik ongetwijfeld weer onge-steld zou worden. Eén keer bleef deze uit, maar de eerste twee drie dagen hield ik mijn mond. De vierde dag ging ik naar Jean-Paul toe en zei: "Jean-Paul, ik moet je wat vertellen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto